

EMILY FRANCE

İŞARETLERİ İZLE

Çeviren
Pınar Polat

1. BÖLÜM

Onu Gördüğüm An

ONU MARKETTE GÖRDÜĞÜMDE, öleli iki yıl olmuştu. Banyo köpüğü şişelerine bakıyordu. Pembe bir şişe alıp kapağını açtı ve kokladı. Yüzünü buruşturup şişeyi tekrar rafa koydu. O farklı bir koku ararken ben gözlerimi kırıştırdım.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Tekrar baktım. Gerçekten oydu.

Her şeyi tıpkı hatırladığım gibiydi: kahverengi küt saçları, pürüzsüz bronz teni, çıkık elmacıkkemikleri, fermuarı yarısına kadar çekilmiş o tanıdık mavi hırkası. Üzerinde, onu gömerken giydirdiğimiz açık mavi küçük çiçek desenli elbise vardı. Tekrar tekrar gözlerimi kırptım. Gerçekten de oydu. Anneme bakıyordum. En son bir tabutta gördüğüm, iki yıl önce geçen hafta Richfield Mezarlığı'na gömdüğümüz anneme. Benim yüzümden ölen anneme.

Eline başka bir banyo köpüğü şişesini alıp etiketini okudu. Ona bir adım yaklaştım. Kafasını kaldırıp gülümsedi. Göz göze geldiğimizde, söylemem gereken her şeyin ağırlığı altında ezilecekmişim gibi hissettim. O akşam için üzgün olduğumu, ona en son söylediğim sözcüklerin öfkeli, kötü ve korkunç olduğunu söylemem gerekiyordu. "Senden nefret ediyorum," demiştim. *Nefret, nefret, nefret.* Ayrıca üzgün ve kalbi kırıkken, hepimizin

bildiği gibi rahatsızlığı nedeniyle araba sürmemesi gerekirken, kapıdan koşarak çıkıp direksiyonun başına geçmesine engel olmaya çalışmadığım için üzgün olduğumu da söylemeliydim.

Annemin, benim yüzümden araba kullanmaması gerekiyordu. Beni doğururken bir rahatsızlık yaşamış. Doğum sırasında tansiyonu fırlamış ve felç geçirmiş. Küçük bir felçmiş ama görmesini, bazen de hafızasını etkileyecek kadar büyükmüş. Bana hep çok fazla şeyi kaçırdığını söylerdi. Bana nasıl makyaj yapılacağını, bisiklete binmeyi, arabayı paralel park etmeyi öğretmeye yetecek kadar iyi göremediğini de...

Ama bunları söylerken bana hitaben ya da hatta benimle ilgili bile konuşmadığını biliyordum. Araba sürmeyi bırakmak, sevdiği hemşirelik işinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Bir sürü güzel şeyden, hayalini kurduğu, olması gereken şeylerden geri kalmıştı. Bunların hepsi ben doğduğum için olmuştu. Benimse ona, yani hayatını mahvettiğim anneme en son söylediğim sözler, *Senden nefret ediyorum*, olmuştu.

Bu sözcükleri haykırmak yetmiyormuş gibi odama koşup Twitter'a da yazmıştım:

Annemden nefret ediyorum. Nefret. #ciddiyim.

Bunu paylaşmıştım çünkü o kadar takipçim yoktu. Hâlâ da yok. İnternette ya da herhangi bir yerde hiçbir zaman o kadar da popüler olmadım. Ama insanlar yazdığım şeyi öğrendiler. Retweetlediler. Sonra Facebook'ta paylaştılar. Aniden, öldüğü gece annesini azarlayan kız oldum. Yaşadığım sürece Twitter'dan bir daha asla hiçbir şey paylaşmamaya yemin ettim ama bunun bir faydası olmuyordu. Yazdığım şeyi ne kadar insanın gördüğünü asla bilmeyecektim. Geri alıp onu kendi içimde yaşayacağım utancım hâline de getiremezdim. Yazdığım şey kabak gibi ortadaydı.

Ama annem şimdi markette birkaç adım ötemde duruyordu ve bir şansım daha vardı. Tek düşünebildiğim *üzgün* olduğumdu. *Beni doğurduğun için özür dilerim. Hayatını mahvettiğin için özür dilerim. Öyle dediğin için özür dilerim. Onun sesini duymak, parfü-*

münü koklamak, kollarımı aynı kanı taşıdığım bu kadına sarmak istedim. *Anne*, demek istedim. O yüzden koştum. Yani koşmaya çalıştım. Ayaklarım doğru dürüst hareket etmedi. Elimden geldiğince hızlı hızlı bir ayağımı diğerinin önüne koydum ama sersem gibiydim ve başım dönüyordu.

Ona yaklaştığımda, güzel gülümsemesi bir dehşet ifadesine dönüştü. Banyo köpüğü şişesini rafa geri bıraktı ve uzaklaştı.

Hızlandım. O da hızlandı. Bir köşeyi döndü ve piramit şeklinde kocaman bir kraker panosunun arkasında onu gözden kaybettim. Koşup panoyu kenara ittim ve neredeyse ona çarpacak gibi oldum.

Bana doğru döndü. Ama karşımda duran kadının annemle alakası yoktu. Sarışındı ve pespembe bir ruj sürmüştü. Elbisesindeki o tanıdık çiçek deseni yok olmuştu. Artık üstünde kot pantolon vardı.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Yanaklarım marketin yakıcı floresan ışıkları altında kıpkırmızı oldu.

“Hayır, hanımefendi. Ben... ben özür dilerim. Sizi başka biri sandım,” dedim.

Kadın onu durdurduğum için kızmış gibi görünüyordu. Kızmış, belki biraz da korkmuş gibiydi. Kafasını salladı ve hızla uzaklaştı. Onun gidişini izledim. Aklımı kaçırdığımı düşünmem gerektiğini biliyordum. Ama aklımı kaçırmamıştım. İlk başta sadece tek bir şey düşünebildim:

Anne, geri gel.

Sonra kafamda başka bir düşünce daha belirdi:

Sanırım seni neden gördüğümü biliyorum.

HEINEN'İN OTOPARKINA park ederken berbat bir hâldeydim. Avuçlarım terliydi. Direksiyonu doğru düzgün kavrayamıyordum. Sinirlerim yıpranmıştı, içim dışım birbirine karışmıştı ama hız yapmak yerine çok yavaş sürüyordum. Yola odaklanamadığım için sanki her an bir şeye ya da birine çarpmaktan korkuyor

gibiydim. Arkamdan bir araba geldi. Şoför kornaya bastı. Direksiyonun başındaki adamı tanıyıp tanımadığımı görmek için dikiz aynama baktım ama tek görebildiğim direksiyonu kırıp bana el hareketi çekerek yanımdan geçen adamın cipinin bulanık bir görüntüsü oldu.

Tekrar, bu kez biraz daha hızlı ilerlemeye başladım ve dikiz aynasında ela gözlerimi gördüm. Belki de vicdan azabı, sonunda sinirlerimi altüst etmişti. Kavgamızdan sonra koşarak dışarı çıktığı akşam, annemi durdurmak istemiştım. Elinde araba anahtarlarıyla bana değip geçtiğinde, *Lütfen gitme!* diye bağırarak istemiştım. Bu sözcükler dilimin ucundaydı. Tenime binlerce iğne saplanır gibi tüylerim diken diken olmuştu. Onun kapıdan çıkışını izlerken bir yanımda bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordum. Ya da öyle olduğunu hatırlıyordum. Belki de onu gerçekten kaybetmeden önce kaybedeceğimi bildiğime kendimi ikna etmek daha kolaydı. Böylesi bu durumu daha az korkutucu kılıyor gibiydi. Bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, ona hiçbir şey söylemediğimdi. Öylece gitmesine izin vermişim.

Birkaç saat sonra polis gelmişti. Annemin I-77 yolunda karşı şeride girip doğruca karşıdan gelen bir tıra çarptığını söylemişti. İçki içip içmediğini sormuştu.

Babam, “Hayır, hayır,” demişti. Sesi gergin... ve kontrollüydü. Benim hatırıma kendine hâkim oluyordu. Ama titremeye başlamıştı. “O asla içki içmezdi. Belki Noel’de yarım kadeh.” Sesi çatlamış ve kafasını çevirince derinden gelen bir hıçkırık omuzlarının sarsılmasına neden olmuştu.

Babamın ağlama sesinin dünyadaki en korkunç ses olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ödümü patlatmıştı. Beni anında yerle bir etmişti. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarılmışım.

Polise, “İçki içtiği için çarpmadı. Benim yüzümden çarptı,” demiştım.

BU ANIYI ZİHNİMDEN uzaklaştırdım ve önümdeki yola odaklandım. Doğruca, daha önce milyonlarca kez gittiğim yere, yani Jay'ın evine gittim. Dış kapıyı es geçtim çünkü onu dokuzuncu sınıftan beri kullanmıyordum. Jay hep penceresinden içeri girmeme izin veriyordu. Aslında dış kapıyı kullanmamam için bir neden yoktu. Gece geç saatlerde bile. Annesinin genelde internette tanıştığı tuhaf bir tiplerle dışarıda randevusu olurdu. Ama Jay'ın yatak odası birinci kattaydı, yani onun penceresi benim kişisel VIP girişim gibiydi.

Pencereden içeri baktım ve Jay, üstünde altın rengi harflerle Bastır W.L. Arıları yazan en sevdiği tişörtüyle yatağında yatıyordu. W.L. Arıları yani Woodhull Lisesi Arıları, bizim lisenin beyzbol takımının adıydı. Tişörtün üstündeki küçük, iğneli arılar da Cleveland'ın iki banliyösünü birleştiren ve giderek büyüyen bir Ohio lisesi için uygun bir maskottu galiba. Yani sırf sayımız bile bir tehdit oluşturmamıza neden oluyordu ama yine de bir sineklikle öldürülebilirdik. Ya da bir kutu böcek ilacıyla.

Üzerindeki beyzbol tişörtü, bizim evin önündeki verandanın basamaklarında otururken ona annemle ilgili ne kadar vicdan azabı duyduğum konusundaki hislerimi ilk kez açtığım gün üzerinde olan tişörttü. O an ne hissettiğimi hemen anlamış gibiydi. Bana annesinin annelik konusunda hiçbir zaman başarılı olmadığını anlatmıştı. Ben de ona kendi annemin mutlu olmak konusunda hiçbir zaman başarılı olmadığını anlatmıştım.

Cama vurmak için uzandım ama durdum. Ona neden buraya geldiğimi söylemekten çok korkuyordum. Orada öylece donup kalmış bir hâlde durup izledim. Arkasına birkaç yastık koymuş, iPhone'unun parlayan ekranına bakıyordu. Gitarı yatağının başına yaslanmıştı ve arkasındaki duvarda Pink Floyd, Led Zeppelin, The Doors gibi grupların posterleri vardı. İlk tanıştığımızda ona neden eski müzikleri dinlediğini sormuştum.

“Çok basit,” demişti. “Daha efsanevi oldukları için hoşuma gidiyor.”

Gülümsediğimi ve *Ondan çok etkileniyorum. Ondan nasıl aşırı derecede etkilenemeyebilirim ki?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Derin bir nefes alıp cama vurdum.

Jay yataktan kalkıp elini gür kahverengi saçlarında gezdirdi. “Selam,” diye fısıldayarak camı açtı. “N’aber?” Ben pencerenin pervazından tırmanıp yumuşak mavi halısının üstüne atlarken elimden tuttu.

“Selam.” Tek diyebildiğim bu olmuştu. Sanki huzursuz edici bir sessizlikte boğuluyormuşum da ağzımdan daha başka bir kelime çıkmıyor gibiydi.

“Konuş benimle. Hiç iyi görünmüyorsun,” dedi. Beni, endişelendiğinde hep incelediği gibi incelerken, açık kahverengi gözleri, *Bu durumu çözebilirsem çözeceğim*, der gibi bir ifadeyle parlıyordu. Ona her şeyi, annemi gördüğümü, nedenini sanırım bildiğimi anlatmak istedim ama kulağa ne kadar da delice geleceğinin farkına vararak birdenbire donup kaldım.

Bugün sanırım annemi gördüm. Onu bulmak istiyorum. Bence sen yardım edebilirsin. Hem zaten ben sana her zaman her şeyi anlatıyorum... Yani senden çok etkilendiğim gerçeği dışında her şeyi. Ama bu... BU... Sana BUNU anlatmanın bir yolunu bulamıyorum.

Zaman kazanmak için oyalanarak, “İyiym. Sadece stresliyim,” dedim.

“Hangi konuda?”

Hayatımdaki, iki yıl önce ölen birini görmeyi içermeyen diğer potansiyel stres unsurlarını aklımdan geçirdim. *Odam darmadağınık. Sanırım babamın telefonda bir kadınla flört ettiğini duydum ve bu kısmak istememe neden oldu. Resmen yüz yıldır sutyen bedenim büyümediği için endişeliyim.*

“Tarih sınavı yüzünden endişeli değilsin, değil mi?” diye sordu.

Tarih sınavı... Mükemmel. Eskiden hep A alan bir öğrenciydim ve tarihten biyolojiye, hatta fiziğe kadar her konuda bir numaraydım. Annem öldükten sonra, bir türlü odaklanamadım ya

da umursayamadım ya da eskiden neden umursadığımı bile hatırlayamadım.

“Evet. O yüzden berbat bir hâldeyim. Polk da kim? Beni bütün gece uyutmuyor.”

Jay kocaman gülererek, “Henry Clay kampanyasının sloganını tam yerinde kullanmış oldun. Aferin. Normal bir konuşmada bunu yapmak çok zor,” dedi. Yumruklarımızı tokuşturup sonra ellerimizi yavaşça açtığımız her zamanki selamlaşmamızı yapmak için bana doğru uzandı. Biraz uyduruk bir hareketti ama bir filmde görmüş ve bunun, özellikle de ben söz konusu kişi olduğum için mükemmel bir selamlaşma şekli olduğuna karar vermiştik. Annemin cenazesinden sonra beni gördüklerinde insanların yüzlerindeki acıma ifadesi ve hemen ardından gelen, *Senin yerinde olmak istemezdim*, sarılışlarından içime fenalık gelmesi çok uzun sürmemişti. O yüzden Jay’le ben, herkesin acıma selamlaşmalarına olan eğilimini protesto etmek için iyi ya da kötü her zaman yumruk tokuşturmaya karar vermiştik.

“Ben bu akşam çalışmana yardım ederim. Endişelenme. Hallel—”

Bir çan ve kıyıya çarpan şiddetli dalga sesleri sözünün yarım kalmasına neden oldu.

“Bu da ne?” diye sordum.

Jay kendini tekrar yatağa bıraktı ve cep telefonu aldı. “Mesaj geldi. Bu yeni bildirim tonum. Adı Zen çanları.”

Mesajı gönderen her kimse yüzünü güldürdü. Hatta cevap yazarken ufak bir kahkaha bile attı. Ben de yatağa çıktım ve ayak ucundaki başlığa yaslandım. Kafamda da ona annemi gördüğümü anlatmanın farkı yollarını düşünüyordum. *İşte, bugün marketteydin. Hayır. Salonunuzdaki haç var ya hani? Olmaz. Ölümünden sonraki hayatla ilgili ne düşünüyorsun? HİÇ OLMAZ!*

Jay cevabını gönderdi. Gözleri telefon ekranında ışığında parlıyordu.

“Sana daha önce kimse gözlerinin diyet akça ağaç şurubu rengi olduğunu söyledi mi?” diye sordum. Olumsuz anlamda kafa

salladı ama başını kaldırmadı. Parmakları ekranda kıpırdayıp duruyordu. “Merak ettim sadece. Tamam. Hemen geliyorum. Tuvalete gitmem lazım,” diye yalan söyledim.

Kafasını kaldırmadan, “Peki,” dedi.

Yataktan hemen kalkıp koridora çıktım. Ama doğruca tuvalette gitmek yerine önce salona uğradım. Karanlıkta koltukları ve üstlerinde uyumlu pirinç lambaların olduğu ceviz sehpaları görebiliyordum. Annesinin orta yaşlı insanlara özgü bir kırıltırma seansı için çıktığı bir ton adamı buraya, bembeyaz koltuk minderlerine getirdiğini hayal edebiliyordum. Bu düşünce bir parça midemi bulandırır da aslında daha çok kızdırıyordu. Jay’in annesi öyle berbattı ki. Çocuk sahibi olmadan önce kendinizi kanıtlamanız gerektiğine dair bir tür kural olmalıydı. Çocuk sahibi olmak isteyen kişinin, hayatta karşısına çıkacak ölüm, dolambaçlı yollar, hayal kırıklıkları gibi önemli olaylarla nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekiyordu. Ne tür bir sınava tabi tutulması gerektiğini bilmiyorum ama *en az* yüzde yetmişle geçmek zorunda olmalıydı.

Koltuğun etrafından dolanıp pirinç lambalardan birini yak- tım. Pencerenin yanındaki uzun ince masanın üstünde daha önce milyonlarca kez gördüğüm cam bir kutu vardı. İçine baktım. Küçük kadife bir minderin üstünde lekeli gümüş bir haçlı kolye duruyordu. Her yeri çizilmişti ve üstünde Latince olduğunu düşündüğüm bir kelime yazıyordu: *Magis*. Ama bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yanında da pirinçten bir plaka duruyordu. Üstünde LOYOLALI AZİZ IGNATIUS’UN 1556 YILI CİVARIN- DA BULUNAN KAYIP HAÇI yazıyordu.

Jay’in babası Case Western’de ünlü bir teoloji hocası olan Howard Bell’di. Jay’in anlattığına göre bütün hayatını (Jay’le geçirse daha iyi olacağı kısımları da dahil) Ignatius isimli eski Katolik bir azizin çalışmalarını inceleyerek geçiriyormuş. Babası Jay’in be- bekleğinden beri, en son 1500’lü yıllarda görülen Aziz Ignatius’un Kayıp Haç’na kafayı takmış.

O haç gerçekten *bulması* da onun bir tür üne kavuşmasına neden olmuş. Ama bu keşif alkol tüketimini körüklemiş. Jay, in-

sanların bütün alkoliklerin pis yağmurluklar giyip köprü altında kese kâğıtlarından içki içtiklerini sandığını ama bunun doğru olmadığını, birçok farklı alkoliğin olduğunu, hatta aralarında gece çocuklar yattıktan sonra evde içki içerlerse kimseye bir zararlarının dokunmayacağını düşünen çok başarılı, akıllı öğretim üyelerinin bile olduğunu söylüyordu. Jay on yaşlarındayken, babası bir gece geç saatte entelektüellerin yoldaşı olarak adlandırdığı viskiden neredeyse bir şişe mideye indirmiş ve bodrum kata inen merdivenlerden düşmüş. Kafasını beton zemine çarpmış. Jay sabah onun cesedini kurumuş bir kan gölünün ortasında bulmuş.

Küçük bir erkek çocuğu olan Jay'ın babasını bulduğu âna dair görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. Çok berbat bir şeydi bu. Cam kutunun içindeki haça tekrar baktım ve cama kazınmış yazıyı okudum.

DOKUNMAYINIZ.

Dün en yakın arkadaşım Kate ve ben tam da bunu yapmıştık.

TOPLAMDA ÜÇ TANE EN yakın arkadaşım vardı: Kate, Jay ve Noah. Annesinin evde olmadığı neredeyse kesin olduğu için de çoğunlukla hep Jaylerde takılıyorduk. Bu aptal sıfat, onların benim için ne anlam ifade ettiklerini açıklamaya yaklaşılamasa bile onları en yakın arkadaşlarım olarak adlandırıyordum. Dilimizde bunu tam mânâsıyla ifade edebileceğim hiçbir sözcük yoktu. Onlarla birinci sınıfta dersler bittikten sonra gitmek zorunda bırakıldığımız *Tekrar Yola Girdim* adında bir tür özel ders/rehberlik programında tanışmıştım. Hepimizin iki ortak noktası olduğu için o programa gönderilmiştik. Bir zamanlar muhteşem olan notlarımızın aniden düşüşü ve niyeti serserilik etmek olan insanların benzeyen davranışlarımızla tutumlarımız. Hepimizin hayatında başarısızlıklar boy gösteriyordu ama dördümüz tamamen farklı bir nedenle bağ kurmuştuk.

Çocukların çoğu, bocalamalarına neden olan çok fazla marihuana içmek, çok fazla içki içmek, çok fazla marihuana ve içki

içmek ya da teşhisi konulmamış aşırı ... (buraya hoşunuza giden psikolojik bir problemi ekleyebilirsiniz) gibi tipik sorunlar nedeniyle *Tekrar Yola Girdim*'e geliyorlardı. Ama biz dördümüz öyle değildik. Hayır. Bizim sorunumuz hem daha tuhaf hem de daha trajikti. Hepimiz bir yakınımızı kaybetmiştik. Jay'ın babası, benim annem, Noah'nın üç yıl önce evlerinin bodrum katında kendini asan abisi Cam ve Kate'in onun için bir anne gibi olan ve canı eski kocası tarafından öldürülen teyzesi.

Ve Woodhull Lisesi'nin *Tekrar Yola Girdim* programının, beyzbol takımı gibi bir tişörtü yoktu. Ama olsaydı, üstünde okulumuzun arı maskotunun kanatları zincirlenmiş, içi Prozac dolu bir bal kavanozunun yanında kafasında huniyle oturan hâli olurdu.

Özel derslerle rehberliğin notlarımıza ya da hayata bakışımıza bir faydası dokunmamıştı ama kayıpla ilgili bir şey öğrendiğimizi biliyordum. Bu durumu bilen, yaşamış, kemiklerinizin içine işleyip orada kalan sızıyı gerçekten anlayan arkadaşlar bulduğunuzda bu, her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu. O arkadaşlarla paylaştığınız şeyler, onlarla ilgili bildiğiniz şeyler, onların da sizle ilgili bildiği şeyler “en yakın arkadaş” kavramının koca bir şakadan ibaret kalmasına neden oluyordu.

O yüzden dün Noah dışı randevusundayken, Kate'le ben Jay'lere onsuz gitmiştik. Jay gitarını alıp amatör Pink Floyd saatinin beşinci şarkısına gelince Kate'le bir ara verip evde dolanmaya başlamıştık. Burada olağandışı bir durum yoktu. Noah'nın yanımızda olmaması dışında. Genelde Jay, *Wish You Were Here*'ı üst üste çalma gereği duyduğunda ortamı terk etmek zorunda kalırdık. Olağandışı olan, yaptığımız şeydi. Mutfakta fasulye konserveleleriyle küflü pikan cevizli kurabiyeler gibi her zamanki atıştırmalıklardan vardı. O yüzden biz de televizyon izlemek için salona geçmiştik. Ama televizyonda neredeyse hiçbir şey olmadığı için, Kate içinde haçlı kolyenin olduğu cam kutunun yanına gitmişti.

Sonradan kutuyu sırf sıkıntıdan eline aldığını ve her zamanki sakarlığı yüzünden yere düşürdüğünü iddia etmişti. Kutunun alt kısmı çatlamış, kilitli kutu açılmıştı.

Düşünmeden, bu konuda tek kelime bile etmeden ikimiz de haçlı kolyeyi denemiştik. İlk o takmıştı. Neden yaptığımızı gerçekten bilmiyordum. Sanırım sadece merak etmiştik. O kadar eski bir şeye dokunmak istemiştik. Şimdiyse, kulağa çılgınca gelse de, belki de bu haçın annemi görmemi sağladığını, bir tür Katolik büyü-süyle falan lanetli olabileceğini, belki de zaten bu nedenle bu kadar önemli ve değerli olduğunu, Jay'ın babasının onu bulmak için bu yüzden onca zahmete girmiş olabileceğini düşünüyordum.

Kolyeye tekrar baktım. Kafamı iki yana salladım çünkü bu düşünce *çılgıncaydı*. Ben zaten ruhani şeylere inanmıyordum. Dinin sunduğu şeye, yani Papa'nın "azizler" olarak adlandırmaya karar verdiği, cennete doğrudan giden çok özel insanlar olduğuna ya da gökyüzünde benim ufacık hayatımı birazcık olsun umursayan Yüce Herif'in varlığına hiçbir zaman ikna olmamıştım. Ama yanılıyorsam ve O gerçekten yukarıdaysa, o zaman pek de arkadaş olmayı isteyeceğim biri değildi. Biliyorsunuz, hani şu annemin-arabayı-enkaz-hâline-getirip-ölmesine-neden-olmam meselesi. Nedense pek de iyi anlaşıcağımızı sanmıyordum. O günler eskide kalmıştı.

Ama sonra kendimi gümüş haçla konuşurken buldum. Onun on yaşındayken alışveriş merkezindeki yakalama makinasından kazandığım "Sonsuza Kadar En Yakın Arkadaşlar" kolyesinden daha özel bir şey olduğuna pek inanmasam bile. Öyle olduğuna hiç de inanmıyordum.

Cam kutunun dışından neredeyse öfkeyle, "Eğer annemi görmemi sağladıysan, o zaman onu geri getir," diye fısıldadım.

JAY'İN ODASINA döndüğümde yazdığı mesajdan kafasını kaldırıp baktı.

Alaylı bir gülümsemeyle, "Her şey kolaylıkla çıktı mı?" diye sordu.

"İğrençsin," deyip kendimi yatakta onun yanına bıraktım. Derin bir nefes aldım. "Şey... sana tuhaf bir sorum var."

“Peki. Sor.”

“Şu kolyeyle ilgili. Haçla. Babanın bulduğu. Sen hiç...”

Telefonu öttü ve aynı daha önce olduğu gibi odayı kıyıya vuran dalga sesleri sardı.

“Yuh,” deyip tekrar mesaj yazmaya başladı. Akçaağaç şurubu rengi gözleri parlıyordu ve mutluydu. “Bir saniye. Cevap yazmam gerek.”

Orada öylece otururken kendimi ezik gibi hissettim. O yüzden telefonumu cebimden çıkardım ve mesajsız ekrana baktım. Bir faydası olmadı. O yüzden Google’da Aziz Ignatius ve haçıyla ilgili bir şeyleri aradım. Karşıma onun kurduğu Cizvitler adlı bir papaz tarikatıyla ilgili bilgilerin olduğu internet siteleri ve bir sürü Cizvit üniversitesinin anasayfası çıktı. Bilgileri hazmetmeye çalıştım ama yapamadım. Sürpriz! Annem öldüğünden beri odaklanma sorunu yaşamaya başlamıştım. Sözcükler birbirine girer gibi oldu.

Jay hâlâ her şeyden habersiz mesaj yazıyordu.

“Ölü görmek”, “ölü insanların görüldüğü anlar” ve “lanetli haçlar” gibi ifadeleri Google’da aradım. Sonuçlar karman çormandı. Vikanlar*, şifacılar, medyumlar, ölülerle konuşanlarla ilgili bazı gruplar çıktı. Tanrı vergisi bir yeteneği olduğunu iddia eden insanlarla ilgili popüler psikoloji makalesinin olduğu bir internet sayfası da vardı. Okumaya çalıştım ama rencide edici bir makaleydi. Neyse, anafikri anladım. Anlaşılan terapistlerine ölmüş insanları gördüklerini ya da onlarla etkileşimde bulunduklarını söyleyen insanlar “değişimi kabullenemiyorlarmış” ve “her şeyin daha farklı ya da iyi olmasına yönelik çocukça bir istekleri varmış”. *Annenin ölmemiş olmasını istemenin neresi çocukça ki?* Her neyse. Bir şey dikkatimi çekene kadar bazı kısımları atlardım. Şöyle yazıyordu: “Birçok hasta, ölüleri mezarlarında gördüklerini dile getiriyorlar.”

Mezarlık... Tabii ki.

* Hristiyanlıktan önceki zamanlara dayanan, modern cadılık olarak da adlandırılan Vika (ing. Wicca) inancına bağlı olanlara verilen ad. -çn

Jay'in bacağına hafifçe dürttüm. "Benimle bir yere gelmen gerek ve hemen gitmeliyiz..."

Kafası hâlâ telefona gömülüyken, "Tamaam. Nereye gideceğimizi öğrenebilecek miyim?" dedi.

"Yolda açıklayabilir miyim?"

Ekrana dokunmaya devam ederek, "Bu çok tuhaf. Ama merak ettim," dedi.

"Yani gelecek misin?"

Sonunda mesaj yazmayı bırakıp kaşlarını çatarak bana baktı. Çatık kaşları cevabı vermiş oldu.

Bu da soru mu şimdi?

2. BÖLÜM

Aşk Berbat Bir Şey

MEZARLIK GÜNEYE DOĞRU on beş dakika kadar bir mesafedeydi. Eyaletler arası otoyoldan giderseniz biraz daha kısa sürüyordu ki ben de o yoldan gittim. Bütün bunların, yani annemi *aramak* için arabayla onun mezarına doğru gidiyor olmamın ne kadar çılgınca olduğunu düşünmeden edemiyordum. Jay'ın telefonuna da ardı arkası kesilmeyen mesajlar geliyordu. Araba saniye başı çan ve okyanus dalgaları sesiyle doluyor, bu da beni çıldırtıyordu.

“Kim o?”

Jay yazmaya devam ederek, “Hiç kimse,” dedi. Bu cevap hoşuma gitmedi. *Hiç kimse*, bir nedenden dolayı adını vermediği biri demekti. Ama takılmadım, sapağımuza gelmiştik.

I-77 yolundan sola dönüp mezarlığa doğru sürmeye devam ettim.

Jay, “Bekle... Neredeyiz biz?” dedi.

“Hiçbir yerde,” diye cevap verdim. (Her şey karşılıklıydı sonuçta.) Arabayı sürmeye devam ettim. Sonunda girişe ulaştık ve durduk. Farlarımın ışığı, üstünde RICHFIELD MEZARLIĞI yazan kocaman taş tabelayı aydınlattı.

Jay, "Ah, Riley! Buraya geleceğimiz hiç aklıma gelmemişti," dedi. Cep telefonunu cebine koydu. "Tarih sınavı yüzünden endişeli olduğumu sanıyordum. Ama sen... onu mu özlüyorsun?"

"Öyle de denilebilir, evet," dedim. Kapılara dolanmış zinciri ve kocaman kilidi işaret ettim. "Tırmanıp aşmak zorunda kalacağız."

Arabayı çimlerin üstüne çekip park ettim. Aşağı indik ve Jay demir parmaklıkları çabucak açtı. Ben de daha sakar hareketlerle izinden gittim ve tepede takıldım. Keskin, sivri uçlar kot pantolonumdan bacağıma battı. Ben aşağı düşmeden Jay beni yakalayıp aşağı inmeme yardım etti. Beni yavaşça çimlerin üstüne koydu, dengemi sağladığımdan emin olana kadar da bırakmadı. Gözlerinin içine, sonra da etrafımızdaki parlak, nokta gibi yıldızlara baktım ve bir anlığına gece gözüme güzel geldi. Ama sonra nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırladım. "Güzel" bu geceyi ya da aslında hayatımın hiçbir yanını tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi.

Karanlıkta mezarlara doğru yürüdük ve soğuk parmak uçları gibi tenimi okşayan hafif bir rüzgâr esti. İkimiz de iPhone'larımızı alarak önümüzdeki yolu aydınlatmak için fener uygulamasını kullandık. Jay gergin görünüyordu. Biz mezar taşları ve insanların bıraktıkları çiçeklerin arasından ilerlerken gözleri biraz kocaman açılmıştı. Yapay çiçekler iPhone'un soğuk ışığı altında yıpranmış ve soluk görünüyordu. Çam ağaçlarının, iri ve eski meşelerin, donmuş şelalelere benzeyen ağlayan söğütlerin etraflarından dolandık. Bir hışırtı ve dal çıtırtısı duydum.

"O da neydi?" diye fısıldadım. Kendimi büyük bir telaşla telefonumu etrafta tutarak annemin açık mavi kazağını, elbisesinin çiçekli desenini, gözlerini ararken buldum.

Jay arkamdan, "Bir sincap. Korkulacak bir şey yok," dedi.

Sinirlerim altüst oldu ama tekrar yola döndüm. "Affedersin. Geceleri mezarlıktan hiç hoşlanmıyorum."

Annemin düz mermer mezar taşına ulaştığımızda her zaman olduğu gibi o kayıpmış da ben az önce ona dair ilk kez bir işaret,

gerçek bir iz, bana onun gerçek olduğunu, bir annem olmasının can yakan ve uzak bir hayal olmadığını hatırlatan elle tutulur bir şey bulmuşum gibi hissettim. Dizlerimin üstüne çöküp harfleri okşadım.

CLAIRE WALKER STROUT

1968-2011

Eş, anne, kız evlat, arkadaş.

**Çok seviliyor ve özleniyor ama sonsuza kadar
kalplerimizde yaşayacak.**

Jay daha önce de birkaç kez bunu yaparken yanımda bulunmuştu. Her zaman olduğu gibi göğsümde gözlerimi yaşartacak, gözyaşlarına *ihtiyaç duymama* neden olacak kadar keskin bir acı duydum ama gözyaşlarım akmadı. Ben hiç ağlamazdım. Onu gömdüğümüzden beri hiç ağlamamıştım. Olmuyordu işte.

Anne, neredesin? Seni gördüm. Bunu biliyorum. Lütfen geri gel. Sadece bir kez daha. Seni bir kez daha görmeme izin ver.

Ve bekledim. Çimlerde ayak seslerini, çam ağaçlarının arasından onun gülüşünün tiz ve melodik tınısını duymayı, başka bir mezar taşının arkasında elbisesinin uçuşuşunu görmeyi bekledim. Lavantalı parfümünün kokusunu duymaya çalışarak derin derin nefes aldım. Öylece bekledim, dinledim, bakındım. Her şeyden de öte umut ettim. Ama hiçbir şey yoktu. Annem burada değildi.

Jay bir elini omzuma koyarak, "Konuş benimle," dedi.

"Özür dilerim... Yani yok bir şey," diyerek kendimi ikna etmeye çalıştım. Dönüp ona baktım. "Hiçbir şey yok, sadece... onu özlüyorum. Gerçekten çok özlüyorum."

Jay bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "O zaman neden özür diliyorsun?"

JAY'İN EVİNE DÖNERKEN arabada bir sessizlik hâkimdi. İnsanı huzursuz eden bir sessizlik. En azından benim için öyleydi. Dar-madağın olmuş gibi hissediyordum. Onu bu kadar geç bir saatte annemin mezarına sürüklediğime inanamıyordum. Birinci sınıfta bu durumu açıklayabilirdim. Ama ya şimdi? Aklımı kaçırdığımı, sonsuza kadar düzelmeyecek bir noktada olduğumu düşünüyor olmalıydı. *Belki de öyleyim.* Sessizlik Zen mesaj uyarı tonunun çan ve dalga sesleriyle bölündü. Sanırım böyle bir dikkat dağınıklığı karşısında minnettardım. Ama kaşlarım tekrar sorgularcasına kalktı.

Jay, “Tamam, tamam. Sarah Larsen,” dedi.

Seksi Sarah mı? Popüler Sarah mı? Bekâretini on üç yaşında falan kaybetmiş olan Sarah mı? Uyuşuk bir hâlde yola baktım. O kız, beyazların çoğunluğu oluşturduğu Brecksville gibi bir ortabatı banliyösünün bütün kötü taraflarını bünyesinde barındıran, okulumuzdaki en berbat kızlardan oluşan grubun lideriydi. Onlar âdeta Cleveland-korkunç diye bağırın, Akron’a *Crackron** diyen kızlardı. Yani Akron, hakikaten de Goodyear fabrikası kapandığından beri tepetaklak yuvarlanmıştı ama yine de bu konuda pislik gibi davranmaya gerek yoktu. “Bana ona çıkma teklif etmeyeceğini söyle. O kız çok itici, sıkıcı ve aşırı kuralcı. Öyle birinden nasıl hoşlanabilirsin ki?”

Jay, “Aslında bayağı komik,” diyerek lafa girdi.

En azından ona mesaj yazmıyordu. Yani daha az önce *annemin mezarını* ziyaret etmiştik. Burada oturup mesaj yazması daha önce görülmemiş derecede bir adilik olurdu. Jay aşağı uzanıp telefonunu sessize aldı.

Sarah konusunda o kadar da şaşırımmam gerektiğini biliyordum. Jay her zaman yanlış kızları seçerdi. Şeref Topluluğu’nun Pink Floyd’un bir grup olduğunu bile bilmeyen başkanına âşık olduğu zamanki gibi. Jay gitarıyla onların hüznünlü bir şarkısını çal-

* İngilizcede “kokain” anlamına gelen “crack” ile Ohio eyaletindeki bir şehir olan Akron’un isimlerini birleştirerek oluşturulan, şehrin kokainin beşiği olduğunu alaycı bir şekilde ifade eden bir kelime. –çn

maya başladığında kız gülmeye başlıyordu. Ya da W.L. Arıları Volleybol Takımı'nın gelmiş geçmiş en iyi oyuncularından olan süper sporcu kızdan hoşlandığı zaman. Kız ilk randevuları için koşuya çıkmalarını önermişti. Jay bana ilk dört yüz metrenin sonunda nefes nefese kaldığını anlattığında ne kadar çabalasam da gülmeden edememiştim. Tabii iki ilişkinin de yürümediğini söylemeye gerek yok. Kate'in hep dediği gibi: *Jay'in seçme mekanizması bozuk.*

Jay, "Çok ortak noktamız var," diye ekledi.

İkinizin de nefes almak için oksijene ihtiyaç duymanız gibi mi?

"Hoop! Bu surat ifadesi de neyin nesi?" diye sordu. Temkinli bir tavırla, "Dikkat et. Böyle donup kalmak istemezsin," dedi. Sanki, *Artık şakalaşabilir miyiz?* diye sorar gibiydi.

Arabayla onun evinin önüne geldiğimizde her şey yolunda diyen bir ifadeyle gülümsemeye zorladım kendimi. "Benimle geldiğin için teşekkürler. Benim... gitmem gerek."

Jay bana bir an bakıp arabayla eve gitmemin gerçekten sorun olup olmayacağını anlamaya çalışır gibi dikkatlice süzdü.

"İyiyim. Sadece yatıp dinlenmem gerek. Yarın başarısız olacağım bir tarih ve bir fizik sınavı var," dedim.

Bu onu ikna etti ve arabanın kapısını açtı.

"İyi geceler," derken kahverengi gözleri tepedeki sokak lambasının ışığında parladı. Yumruk tokuşturarak selamlaşmak için uzandı.

"İyi geceler," dedim ellerimiz nazikçe birbirine değerken. *Sorona. Şimdi.* O, arabanın yolcu tarafındaki kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, "Baksana, Jay," dedim. "Sana tuhaf bir sorum var."

"Peki. Sor bakalım."

"Babanın bulduğu haçlı kolye var ya?"

Başını salladı.

"Şey..." Kulağa ne kadar da kafadan rahatsız biri gibi gelmek üzere olduğumu fark ederek durakladım. "Onu... hiç taktın mı?"

"Haklısın. Bu gerçekten çok tuhaf. Onunla hep babamın uğraştığını biliyorsun. Ona elimizi sürersek bizi öldürmekle tehdit ederdi. Bir milyon yıllık falan. Neden ki?"

“Baban hiç takmış mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Yani her zaman kilit altında tutardı. Ama gerçekten neden soruyorsun ki?”

Şimdi bana tam bir ucubeymişim gibi bakıyordu ve bu konuyu neden böyle birdenbire ortaya attığıma dair mantıklı bir gerekçe bulmam gerekiyordu.

“History Channel’daki şu antika programlarından birini izledim,” diye yalan söyledim ama neden yalan söylediğimden de emin değildim. Haç konusunda gerçek bir açıklama da yapabildim. Jay’e birdenbire, tuhaf zamanlarda, benim bu akşam anemi özlediğim gibi babasını özleyip özlemediğini sorabilirdim. Bu hissin ona o haçı denemek gibi tuhaf şeyler yaptıracak kadar yoğun olup olmadığını. Ne de olsa kolyenin babasının ölümünde payı vardı. Jay de böyle söylemişti. Yani keşfinden sonra insanların babasının içki içmesi konusunda daha bağışlayıcı olduklarını. Ama Sarah Larsen bende büyük bir şok etkisi yaratmıştı. “Hani insanların bütün aile yadigârlarını para karşılığı rehin bıraktıkları program var ya? Aklıma o kolyeyi getirdi. Hepsı bu.”

Bir süre sonra omuz silktili. “Ha... Evet, onu para karşılığında rehin vermek yüzyılın en adice davranışı olurdu. Anneme onun bir müzeye gitmesi gerektiğini söyleyip duruyorum.” Yüz ifadesi yumuşadı ama hâlâ endişelenmemesi gerektiği konusunda ikna olmuş gibi durmuyordu. “İyi olduğuna *emin* misin?”

Kafamı aşağı yukarı salladım ve Jay doğruca gözlerimin içine bakarak beni inceledi.

“Tamam o zaman. İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler.”

Evine doğru birkaç adım attı ama sonra durup arka cebinden telefonunu çıkardı. *Sarah’ya cevap yazıyor. İçeri girene kadar bekleyemiyor mu?*

Telefonumdaki üzgün emoji’leri aklımdan geçirdim. Ağlayan suratları ve gözyaşlarının o yüzlerin farklı yerlerine konuluşunu düşündüm. Sağ tarafında tek gözyaşı damlası bulunan üzgün surat. Ya da sol tarafında. Gözlerin üzerinde mi yoksa altında mı?

İki taraftan da sicim gibi akan yaşların bulunduğu üzgün surat. Çeşitli surat asma derecelerini gösteren ama yaş bulunmayan emojileri de aklımdan geçirdim. Ama onca üzgün seçenek arasına da hiçbirini tam mânâda uymuyordu.

Annemle-İlgili-halüsinasyonlar-görüyorum ifadesi nasıl görünürdü diye kafamda canlandırdım. Sanırım yüzünde kafasının karışık olduğunu gösteren bir ifade, gözlerinde şaşkın bakışlar olurdu. Yanında açık bir ilaç şişesi ve boşta yuvarlanan bir hap olurdu. Aşırı-derecede-depresifim-çünkü-en-yakın-arkadaşımdan-hoşlanıyorum ifadesi nasıl görünürdü diye düşündüm. Ayakları dengesiz basan, bitkin, sıfırlar kusan ve elinde AŞK BERBAT BİR ŞEY yazan bir pankart bulunan bir emoji olurdu.

Jay'e de mesajda tam da bunu yazdım. Belki aklımı kaçırdığım için, belki annemi gördüğüm için, belki de bütün dünya paramparça oluyormuş gibi hissettiğim için ama ona mesajda bunu yazdım:

AŞK BERBAT BİR ŞEY.

Bir, iki, üç. Kafasını kaldırıp bana doğru döndü. Tekrar arabaya doğru gelip yolcu tarafının kapısını açtı.

"Ne? Aşk berbat bir şey mi?"

Kıpkırmızı olduğumu ve sıcakladığımı hissedebiliyordum. Sanki yüzlerce arı tarafından sokulduğum gerçeğini gizlemeye çalışıyormuşum gibi. Jay cevabımı bekleyerek bana dikkatlice baktı. Saniyeler geçti ama ona neden az önce **AŞK BERBAT BİR ŞEY** diye mesaj attığıma dair mantıklı bir açıklama bulmaya pek yaklaşmadım. Ona boş boş baktım.

Jay, "Riley, bana neden böyle bir mesaj attın?" derken kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tam patlamak üzereymişim gibi hissederken, ağzımı açıp ona her şeyi, annemi gördüğümü, ondan çok hoşlandığımı söylemek üzereyken olan oldu. Göz açıp kapayınca kadar, tam da Jay'ın durduğu yerde duran bir şey ya da birisi gözüme ilişti. Geriye çekilerek şoför kapısına yaslandım. Ama yine oldu. Netleşip bula-

nıklaştı. Sanki gözlerim beni ortada bırakıyor, odaklanma sorunu yaşıyor gibiydi; sarı saçlar ve ela gözler görür gibi oluyordum.

Jay, "Bekle," dedi. Aşağı, cep telefonuna doğru bakarak mesaj yazdı. Ciğerlerim tılandı ve nefes almayı güçleştirdi ama arabayı vitese takmayı başardım.

Jay, "Tamam. Bitti," dedi. Ona bakmadım. Gözlerim far ışıklarında belirip kaybolan küçük sivrisineklere odaklanmıştı. Jay'e bakmadım. Bakamadım bir türlü. "Affedersin, Sarah'ya cevap yazmam gerekiyormuş gibi hissettim. En son neden bahsediyorduk?"

"Ben... ben..." diye kekeledim.

"Haa, evet. Aşk berbat bir şey. Bana neden bu mesajı atasın ki?"

Zihnim hâlâ donup kalmıştı. *Bir şey söyle.* "Sadece yanlışı insana bağlanıp kalma. Ben öyle yaptım ve bu berbat bir şey. Hepsi bu."

"Kime? Ve ne zaman? Senin hiç erkek arkadaşın olmadı..."

Hayali birini uydurarak, "Senin tanımadığın biri," diye yalan söyledim. Ona bakmayı başardım. Şimdi normal görünüyordu ama kafası çok karışmış gibiydi.

Orada bir saniye daha kalamazdım. Gaza bastım. Yolcu kapısı hâlâ açıktı. Jay'i karanlıkta kaldırımda dikilirken bıraktım. Dikiz aynamdan arkama bakmadım bile. Onun evinden birkaç kilometre uzaklaşınca hızlı gittiğimi fark ettim. Neredeyse bir dur işaretine çarpacakken frenlere asıldım. Araba tiz bir ses çıkararak bir dörtyol ağzının ortasında durdu. Kafamı kaldırıp gökyüzüne saçılmış yıldızlara baktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Bana ne oluyor böyle?